

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El Baptisme del Senyor

La festa del Baptisme del Senyor clou el cicle nadal·lenc, tot i que la tradició catalana perllonga la presència del pessebre fins al dia 2 de febrer. Avui ens fixem de nou en sant Joan Baptista, que tanca l'Antic Testament i obre el Nou amb la presència pública de Jesús, que comença la seva predicació. Una missió de Jesús confirmada pel cel: es fa visible l'Esperit Sant en forma de colom i s'escolta la veu del Pare: *Tu ets el meu Fill, l'estimat, el predilecte*. Avui és un dia per a elevar la nostra mirada interior vers el cel, per a donar gràcies pel sagrament del baptisme, que ens ha donat una nova condició de fills. La filiació divina és un pont que ens manté sempre units amb el Pare,

gràcies a aquest sagrament estem irremeiablement vinculats a Jesucrist, som fills en el Fill i posseïm una vida completament nova. Baptisme que és condició de possibilitat, llavor per a una vida santa que cal fer fructificar entrant en comunió amb el Senyor, deixant-se configurar per ell i així renovar la nostra vida sempre. Acabem aquestes festes que tenen l'objectiu, amb la preparació prèvia de l'Advent, per a despertar-nos de la nostra vida adormida i de la nostra tebior espiritual. Ara toca expressar cada dia, amb l'existència normal, allò que hem celebrat, viscut i assimilat en el cicle del naixement de nostre Senyor Jesucrist. El Fill de Déu s'ha fet home perquè l'home arribi a ser fill de Déu.

Diumenge del Baptisme del Senyor | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Isaïes (42,1-4.6-7)

Això diu el Senyor: «Aquí teniu el meu servent, de qui he pres possessió, el meu estimat, en qui s'ha complagut la meua ànima. He posat en ell el meu Esperit perquè porti el dret a les nacions. No crida ni alça la veu, no es fa sentir pels carrers, no trenca la canya que s'esberla, no apaga la flama del ble que vacil·la; porta el dret amb fermesa, sense defallir, sense vacil·lar, fins haver-lo implantat a la terra, fins que les illes esperin les seves decisions.

Jo, el Senyor, t'he cridat bondadosament, et prenc per la mà, t'he configurat i et destino a ser aliança del poble, llum de les nacions, per a tornar la vista als ulls que han quedat cecs, per a treure de la presó els encadenats i alliberar del calabós els qui vivien a la fosca.»

Salm responsorial (Salm 28)

Que el Senyor beneeixi el seu poble
amb el do de la pau.

Lectura dels Fets dels Apòstols (10,34-38)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el

bé, de qualsevol nacionalitat que sigui. Ell va adreçar la seva paraula al poble d'Israel, anunciant-li la nova felicitat: la pau per Jesucrist, que és Senyor de tots.

Vosaltres ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el va consagrar ungint-lo amb Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell.»

Lectura de l'evangel segons sant Lluc (3,15-16,21-22)

En aquell temps, la gent, que vivia en l'expectació, sospitava si Joan no fóra potser el Messies. Ell respongué dient a tothom: «Jo us batejo només amb aigua, però ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni de deslligar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc.»

Un dia que tot el poble es feia batejar, Jesús també fou batejat. Mentre pregava, s'obrí el cel i baixà cap a ell l'Esperit Sant en figura corporal com un colom i una veu digué des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.»

Igualtat exterior, reforma interior | Mn. Marc Majà Guiu.....

Amb el diumenge del Baptisme del Senyor tanquem el cicle del Nadal. L'oració col·lecta amb què iniciem la missa d'avui recull i uneix aquests dos moments cabdals de la vida de Crist: Nadal i el Baptisme. En efecte, en aquesta oració demanem a Déu, referint-nos a Jesús, que, «havent-lo conegut igual a nosaltres, exteriorment, meresquem de ser, interiorment, reformats per ell».

Durant els dies de Nadal hem contemplat, en l'Infant Jesús, el Déu fet home. Mirant el pessebre hem vist la carn humana de Jesús, la seva vulnerabilitat, la seva dependència dels altres i, fins i tot, el condicionament de les circumstàncies històriques que li va tocar de viure. Hem pogut veure, per tant, com ell

s'ha fet exteriorment igual a nosaltres. Així és de gran l'amor de Déu per la criatura humana, fins al punt de portar-lo a despullar-se de la seva divinitat per fer-se Déu-amb-nosaltres!

Al mateix temps, en la festa del Baptisme del Senyor, contemplem com Crist es manifesta com a Fill estimat de Déu. D'aquesta manera, la fragilitat del Nen del portal apareix ara com a portadora de la presència de Déu mateix: l'infant Jesús, ara adult, és ple de l'Esperit Sant, és el Fill de l'Etern Pare. Per aquest motiu, té sentit que li demanem que, ja que com a éssers humans ens assemblem exteriorment a ell, per la gràcia del baptisme siguem cada dia més interiorment reformats per ell.

Crec en un Déu Pare totpoderós | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La professió de fe cristiana, d'entre els atributs de Déu, solament ens en diu l'omnipotència. Si la tradició de l'Església ens ho lliurat d'aquesta manera deu ser perquè aquest atribut de Déu és molt important per a la nostra vida. Negar a Déu la seva omnipotència seria negar-li la seva divinitat. Afirmar que Déu és totpoderós és obrir la porta a tot el que ell ens manifesta com a obra salvadora en tot el credo cristià. L'afirmació de l'omnipotència de Déu, però, xoca amb el misteri del mal i del sofriment en el món. De fet, moltes vegades sentim expressions com aquestes o semblants: «Si Déu és totpoderós, per què permet els sofriments dels innocents?» Però al mateix temps sabem que no hi ha res tan adequat per a enfortir la nostra fe i la nostra esperança com tenir gravat a l'esperit que a Déu res no li és impossible.

En el *Catecisme de l'Església Catòlica* és presentat el poder de Déu amb les característiques d'universal, amorós i misteriós (cf. núm. 268). Déu en la seva acció creadora manifesta el seu poder sobre totes les coses, ja que tot ho ha creat, tot ho governa i tot ho pot. Negar la sobirania de Déu sobre tot el que ell ha creat seria negar la seva condició divina, així com també ho seria si neguéssim la seva capacitat d'intervenir en la història del món. Déu no és estrany al món que ell ha creat; hi és present amb la seva omnipotència que man-

té en l'ésser les seves criatures i les porta a plenitud. L'omnipotència de Déu no té res d'arbitrarietat ni de manca de llibertat. Ens diu sant Tomàs d'Aquino: «En Déu, el poder i l'essència, la voluntat i la intel·ligència, la saviesa i la justícia són el mateix, una sola cosa, de tal manera que no hi pot haver res en el seu poder diví que no pugui ser també en la voluntat justa de Déu o en la seva intel·ligència plena de saviesa.»

L'omnipotència de Déu està unida al seu amor. Déu és el Pare amorós. La raó de la creació i de la revelació és el seu amor de pare envers les seves criatures. En tota la tradició bíblica es manifesta ric en misericòrdia a favor dels homes. En la mateixa creació, però encara més en la redempció, es manifesta l'omnipotència de Déu unida al seu amor misericordiós. Maria en el seu Magníficat canta: *El Totpoderós obra en mi meravelles* (Lc 1,49).

Però també l'omnipotència de Déu té la característica del misteri. En les realitats del mal i del sofriment l'omnipotència de Déu sembla desaparèixer. Déu, de vegades, pot semblar absent i incapaç d'evitar el mal. «On era Déu?», sentim en tants moments de la història. La fe cristiana contempla de manera més clara el misteri de l'omnipotència misericordiosa de Déu en l'abaissement del seu Fill, fet home com nosaltres, mort en creu i ressuscitat el tercer dia. Amb aquest misteri, Déu totpoderós ha vençut del tot i definitivament el pecat i la mort.

Agenda litúrgica de la setmana

13 □ Diumenge del Baptisme del Senyor / Cicle C. Sant Hilari, bisbe i doctor de l'Església (315-368).

Lectures: Isaïes 42,1-4.6-7 / Salm 28 / Fets 10,34-38 / Lluc 3,15-16,21-22

Litúrgia de les hores: Setmana I

14 ■ Dilluns. Sant Fèlix de Nola, prevere (†260). Sant Malaquies, profeta (415 aC).

Lectures: Hebreus 1,1-6 / Salm 96 / Marc 1,14-20

15 ■ Dimarts. Sant Maur, abat (511-583). Sant Plàcid, monjo.

Sant Pau, primer ermità.

Lectures: Hebreus 2,5-12 / Salm 8 / Marc 1,21b-28

16 ■ Dimecres. Sant Marcel, papa i màrtir (†308). Sant Honorat, abat (†429).

Lectures: Hebreus 2,14-18 / Salm 104 / Marc 1,29-39

17 □ Dijous. Sant Antoni, abat (c. 251 - † c. 356).

Lectures: Hebreus 3,7-14 / Salm 94 / Marc 1,40-45

18 ■ Divendres. Santa Beatriu, verge (s. XIII). Santa Josefina Bakhita, verge.

Lectures: Hebreus 4,1-5.11 / Salm 77 / Marc 2,1-12

19 ■ Dissabte. Sant Màrius, màrtir (†270). Sant Canut, màrtir (s. XI). Santa Pia, màrtir

Lectures: Hebreus 4,12-16 / Salm 18 / Marc 2,13-17

20 ■ Diumenge II de durant l'any / Cicle C. Sant Sebastià, màrtir (256-288). Sant Fabià, papa i màrtir.

Lectures: Isaïes 62,1-5 / Salm 95 / 1Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-12

Josep Torras i Bages, mestre de la fe (I) | Miquel Bordas Prószyński

«La fe és una adhesió personal de l'home sencer a Déu que es revela. Comprèn una adhesió de la intel·ligència i de la voluntat a la Revelació que Déu ha fet de si mateix mitjançant les seves obres i paraules» (*Catecisme de l'Església Catòlica*, 176).

4
full

Actualitat de l'ensenyament del Dr. Torras sobre la fe

En aquest Any de la Fe que Benet XVI ha convocat amb la carta apostòlica *Porta fidei* i amb l'Església llançada cap a la nova evangelització, ens pot ajudar fixar-nos en la figura del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic durant el període 1899-1916, i sobretot en el seu ensenyament sobre la fe. Ara fa un segle, sant Pius X també havia dedicat l'any 1913 a la fe, commemorant els 1600 anys de l'edict de Milà i la tolerància reconeguda en aquell moment per Constantí a l'Església. El nostre prelat hi respongué amb diverses iniciatives a la diòcesi, de les quals potser la més assenyalada fou la festa de la fe a Ripoll el 27 de juliol de 1913, on pronuncià el discurs «La fe i la poesia». També feu referència a l'Any de la Fe en diverses allocucions i documents que publicà al llarg d'aquell any, entre altres, la carta pastoral *El rosari, oració de la fe*.

El magisteri del nostre bisbe no caduca. Per bé que des d'aleshores l'expressió del llenguatge, la vivència religiosa i àdhuc la societat hagin experimentat grans canvis, l'estil greu i serè, sentenciós i circular, del bisbe Torras continua interpel·lant la intel·ligència del lector actual, perquè el contingut del missatge que hi ressona roman invariable. L'evangelí no canvia. I tampoc la nostra fe en Crist, que és el mateix ahir, avui i pels segles (cf. He 13,8). A més, Torras i Bages no és solament un apologeta, com sovint havia estat anteriorment. Quan escriu des de la càtedra vigatana ho fa ben conscient de la seva autoritat i de la seva responsabilitat, exercint el *munus docendi*, l'ofici genuí d'ensenyar al poble que li ha estat confiat, assistit per l'Esperit Sant. De fet, si comparem les catequesis del Sant Pare sobre la fe dels darrers dimecres, o la ja esmentada carta *Porta fidei*, amb l'obra del Dr. Torras, ens sorprendrà la semblança i les nombroses coincidències en les idees que hi podem trobar, malgrat el segle que les separa, el Concili Vaticà II o l'aprovació del *Catecisme de l'Església Catòlica* l'any 1992. És un exemple més de com funciona en l'Església «l'hermenèutica de la continuïtat».

Tanmateix, sempre hem de tenir present, com remarcà el P. Ignasi Casanovas, SJ, vice-postulador de la seva causa de canonització, que fou la mateixa vida del Dr. Torras, declarat venerable en 1992, el model més visible de la fe robusta —heroica— que la fonamentava. Ho palesa la plena confiança que posava en Déu, l'assiduitat als sagraments, la lectura de la Sagrada Escripura, la perseverança en l'oració, la *lectio divina* i els exercicis espirituals, així com l'obediència filial a l'Església i als seus superiors, especialment la Santa Seu. Era una fe que inspirava les seves paraules i s'expressava en el seu obrar. Es traduïa en caritat concreta i animava l'esperança sobrenatural, tant pel que fa al seu dia a dia, complint els deures d'estat, com quant a la seva orientació envers la vida eterna. Al mateix temps, totes les coses li eren camí i porta cap a Déu, terme dels seus afanys. Així, gràcies a aquesta fe, la vida divina, la prioritat de la gràcia, resplendien naturalment en la persona de Josep Torras i Bages. En efecte, si ens hi atensem, el venerable bisbe de Vic pot ser un gran educador de la nostra fe.

La fe, doncs, il·lumina el pensament de Torras i Bages. Tot ho contempla a la llum del Verb Etern, el Crist, que ha instituït l'Església i els Apòstols. Això explica la gran i profunda versatilitat de les seves anàlisis. No es tracta d'opinions personals, no busca el lluïment, sinó identificar la seva pensa amb l'Evangeli i el Magisteri, amb la qual cosa defuig el mer dogmatisme. Tampoc no ens oferirà un «catecisme» sistemàticament ordenat, ja que els fidels a qui s'adreça l'havien après de cor quan eren petits segons els textos oficials (per exemple, el *Catecisme de sant Pius X* de 1905) o les versions populars dels grans evangelitzadors, com sant Antoni Maria Claret. El Dr. Torras assumeix màximament la regla ignasiana de sentir amb l'Església. Per aquest motiu, el tema de la fe és molt present en qualsevol dels escrits torrasians. Si repassem la seva amplíssima obra escrita i el seu sermonari, sigui del seu període sacerdotal anterior a 1899, sigui ja com a bisbe, hi podrem espigolar magnífiques idees sobre la fe que estimularan el nostre madurar cristià. Al seu torn, la temàtica de la fe merescué un tractament específic en les pastorals *La confessió de la fe* (1906) i *La llei de la creença* (1907).

Síntesi del seu ensenyament: la fe, fórmula de vida

Abans que res, el bisbe Torras diferencia la creença de la fe. La creença és instintiva, mentre que la fe és racional. Per això l'instint de la creença, que tot home té, necessita una llei que l'ordini. Aquesta llei és la fe. Quan coincideixen, el creure, l'acte de fe, és un acte de raó i d'instint, natural i sobrenatural.

La fe ve de Déu, n'és un do, operació divina en l'esperit de l'home, una gràcia de la misericòrdia divina. És un fruit de l'Esperit Sant, il·luminació que persevera

en l'esperit del veritable deixeble de Jesucrist i constitueix un hàbit en virtut del qual pensa, judica i viu. Representa una nova vida, que ens fa sortir de les tenebres amb la claror de l'Evangeli. És Déu qui ens parla i ens condueix a la pàtria celestial: és Déu en nosaltres. La fe no enganya, les promeses de la fe ningú no les ha vistes desmentides. Qui té fe, ja posseeix la substància de les coses que espera (cf. He 11,1). Davant la fugacitat d'aquest món i la lluita que hi hem de sostenir, trobem un fonament inamovible: la fe tot ho venç. Ara bé, per a rebre i viure el do de la fe, que és una gràcia, necessitem ser humils i sincers. En particular, els pobres són els més previnguts contra la idolatria, són els predilectes de l'Evangeli.

Quant a l'home, la fe és resposta lliure al do rebut, una adhesió de l'home a Déu. És la submissió del nostre enteniment a Déu, Veritat infinita; la nostra fidelitat a la seva paraula, que l'Església ens proposa. Per la fe reconeixem filialment la nostra dependència envers Déu. És un sí a Jesucrist. La fe dissipa els dubtes, fent indiscutibles les coses fonamentals de la vida humana. Creure és un primer pas. En aquest sentit, la fe suposa no sols l'obediència a l'ensenyament de l'Església, al seu Catecisme, sinó que va més enllà, per tal que aquesta fe sigui realment viscuda. És una elevació de l'home cap a Déu per a compartir la seva vida, que comprèn tot el nostre ser, la vida interior i exterior, abasteix i unifica la vida temporal i eterna. La fe vivifica sobrenaturalment l'home, a través de l'elevació de les potències i la purificació dels sentits. Per altra banda, sense la fe, la salvació és impossible, però ha de ser una fe amarada de caritat, on l'amor sigui fruit de la fe. Sense les obres, la fe no seria sincera.

Càritas i el Concili Vaticà II, avui

Aquest títol és el que concentrà uns setanta-cinc voluntaris de diferents grups parroquials de Càritas al Seminari de Vic el matí del 15 de desembre. Fou Mn. Joan Torra qui dirigí la matinal de formació que cada any organitza Càritas pel desembre, amb una primera part d'exposició i una segona d'animat diàleg. Aquest any el tema era obligat, el Vaticà II, però mirat des de Càritas i des d'avui, perquè no és bo recordar el Concili com quelcom excel·lent però ja passat, i tampoc no ho fóra deslligar-lo de la problemàtica social que avui colpeja tantes persones.

El ponent exposà magistralment què era Càritas en el moment del Concili i què és avui, passant per les quatre constitucions conciliars, entretenint-se en

el decret sobre l'apostolat dels laics i mirant la recepció o ressò que tingué en el nostre Concili Provincial Tarraconense i en l'encíclica *Deus caritas est*. Tots aquests documents han estat solcats i animats per Càritas, per l'Amor, que va molt més lluny que la beneficència i que la recol·lecta de béns materials.

Que l'exposició arribà al cor de l'assemblea en són prova les múltiples intervencions dels participants sobre el Concili avui i la problemàtica que ens envolta, el paper de l'Església amb els seus encerts i relliscades, la capacitat d'escoltar el Concili i la societat alhora, el paper de Càritas i de les comunitats cristianes enmig de tant sofriment...; diàleg que hagué de ser tallat perquè s'esgotà el temps. Enmig de tot aquest debat, més d'un reconegué i donà gràcies per tants creients que estan compromesos en aquestes tasques.

Fe d'errates: La jornada que va convocar els laics al Seminari amb motiu dels cinquanta anys del Concili Vaticà II, de la qual ens ocupàvem la setmana passada, no fou el 15 de novembre sinó de desembre. A més, l'incendi a la Seu de Manresa fou el 14 de desembre. En segon lloc, i en la mateixa edició, els colors litúrgics de l'agenda litúrgica no corresponien a les festes de la setmana.

Breus

» **Reconeixement a dues vedrunes** L'Ajuntament de Manlleu féu un reconeixement públic, el 30 de novembre, a les carmelites vedrunes M. Dolors Alemany i Maria Vidal. Ambdues van posar en marxa l'antic BUP a Manlleu, embrió del que seria després l'institut de la població. Ens unim a aquest reconeixement.

» **Recés per a catequistes** El propassat dissabte 22 de desembre, com s'havia anunciat ja en el Full, un bon nombre de catequistes i amics es van reunir a la capella de l'escola P. Coll de Vic per celebrar una missa en record i pregària per la Marisa Costa. La missa va ser presidida per Mn. Joan Antoni Castillo, delegat de Catequesi, i l'homília va anar a càrrec de Mn. Joan Mir, que havia estat delegat de

Catequesi i amic personal de la Marisa; també van concelebrar Mn. Joan Sanglas i Mn. Pere Oliva. En acabar la missa es va lliurar als assistents un bonic punt de llibre elaborat per en Jaume Garriga. Abans de la missa uns vint-i-cinc catequistes van participar en un breu recés amb motiu de l'Any de la Fe i a les portes de Nadal. Des de la Delegació agraeixen la col·laboració i interès dels organitzadors i l'acolliment de la comunitat de Dominiques de l'Anunciata.

El bisbe de Vic dedica una carta als sacerdots de la diòcesi amb motiu de l'Any de la Fe

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, ha escrit una carta a tots els sacerdots de la diòcesi amb motiu de la celebració de l'Any de la Fe. En el seu inici explica: «estic en l'any desè del meu ministeri episcopal entre vosaltres. Fou a la nostra catedral on vaig rebre el do de l'Esperit Sant per a ser configurat a Crist i exercir, en el nom i en persona de Crist, el seu sacerdoci suprem. Aquest fet em marca profundament, no sols perquè, per pura gràcia de Déu, vaig esdevenir successor dels Apòstols, sinó perquè ho vaig ser en una Església particular, en el si de l'Església única i universal. Us puc dir amb el cor a la mà i ben sincerament que cada dia estic més enamorat d'aquesta Església que el Senyor m'ha donat

de servir. Certament que són moltes les meves mancances i les meves defallences; però també us puc dir que dono gràcies a Déu per tota l'Església diocesana de Vic; i la mirada de pastor, que vol estimar més i més, em fa veure com el Senyor ens va beneïnt amb dons copiosos i com no ens abandona mai. Dono gràcies a Déu per tots i cadascun de vosaltres; us agraeixo la vostra generosa resposta al Senyor, també avui, en un moment complex, però que la fe ens fa encarar amb confiança. Sé que molts de vosaltres sentiu les dificultats del moment present, on la tasca a fer sembla superar-nos i on massa sovint experimentem la manca de fruits pastorals».

La resta de la carta va dedicada a l'Any de la Fe, que defineix com «una oportunitat de gràcia». Més específicament al ministeri sacerdotal, el bisbe posa accent en la fe transmesa, celebrada i viscuda. Pel que fa a la fe transmesa, parla de la importància de les exèquies, de la catequesi i de la preparació de les homilies. Pel que fa a la fe celebrada, recorda que dins el Pla Diocesà de Pastoral aquest any reflexionem sobre el sagrament de l'Eucaristia. I pel que fa a la fe viscuda, insisteix en la pregària personal del sacerdot, el rés de la litúrgia de les hores, la caritat amb els necessitats, el servei al nostre poble, la importància dels consells pastorals i econòmics i la missió dels laics. En la part final de la carta parla de la fraternitat sacerdotal.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Ilovera

Som convidats a fer un seguiment, pas a pas, de la missa per tal d'enriquir-nos a mida que la comprenem millor i la vivim més a fons. Què millor que fer-ho durant l'any que, segons el Pla Diocesà de Pastoral, dediquem a reflexionar sobre l'Eucaristia?

En nom del Senyor, que ens ha convocat...

Els cristians no ens reunim per iniciativa pròpia per celebrar el culte. Déu Pare és qui ens convoca i ens crida a unir-nos a Crist, el seu Fill —subjecte principal de la litúrgia i agent de la salvació— per tal que per ell i amb la força de l'Esperit Sant li tributem un culte agra-

dable en esperit i en veritat. És l'Església qui celebra l'Eucaristia i Crist qui convoca els cristians a participar-hi. L'Esperit Sant ens congrega per a formar un sol Cos i donar gràcies a Déu Pare.

Per això, no anem a missa per satisfer la nostra sensibilitat religiosa, ni perquè ens agrada o ens fa falta... Participem en la missa del diumenge perquè el Senyor Jesús ens convoca, l'Esperit Sant ens reuneix i Déu, el nostre Pare, ens ha donat, com a deixebles, el seu Fill.

Déu ens convoca, de diumenge en diumenge, «Pasqua setmanal», perquè visibilitzem el seu poble i el constituïm pel sagrament de l'Eucaristia.

A la vora del foc | Quin nadal, déu meu, quin nadal! | Climent Forner.

Tots els Nadals deuen ser semblants, però el que acabem de celebrar diria que fou especial, per alguns fets excepcionals, tràgics i tot, que s'hi escaigueren; també, si voleu, per la constitució del nou Parlament de Catalunya i del nou Govern de la Generalitat en aquest tombant històric que pot ser decisiu.

El final de tardor que el va precedir, pocs dies abans, ja fou dolorós: el molt admirat i estimat bisbe Pere Casaldàliga es veié obligat a deixar casa seva de São Félix do Araguaia (Brasil) sota noves amenaces de mort. Déu meu! Com la Sagrada Família fugint cap a Egipte per por d'Herodes? Això que a mitjan octubre ens havia tramès, als assistents al 1r Fòrum celebrat a Balsareny sota el seu emblema i en el cinquantè aniversari del Concili Vaticà II, un missatge tranquil i esperançat. Cal que fem nostres com mai les seves causes, que són les mateixes de Jesús.

La setmana abans de festes, l'horrorífica massacre infantil als Estats Units d'Amèrica. Déu meu! Una matança dels sants innocents a l'avançada? Com és possible que un xicot mati a trets una colla d'alumnes d'un col·legi i la seva mateixa mare, que n'era mestra? Betlem convertit en Calvari amb el Noi de la Mare acabat de néixer i ja clavats en creu, com cantava mossèn Cinto en el poema «Espines».

Amb aquests antecedents i compadint-nos, a més, de les moltes famílies d'aquí i d'arreu que s'ho passen

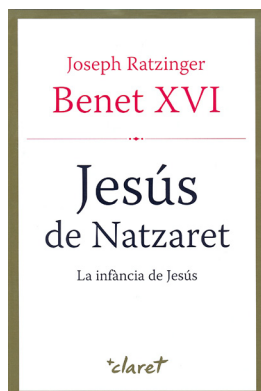
tan malament que, no sols no poden menjar torrons ni beure xampany, sinó que, desnonades, s'han d'aixoplugar a Càritas i altres entitats benèfiques per a trobar una mica de caliu, quines diades nadalenques a festivar amb alegria i dignitat? Senyor, veniu a salvar-nos, que nosaltres no ens en sortim.

L'«Oratori breu», la bella peça musical de Martí Just i Montraveta estrenada recentment a la nostra diòcesi de Solsona, parla de la segona vinguda del Crist. Quan torni, ¿voleu dir que trobarà fe a la terra si no creiem com hauríem de creure en l'Esperit que ens ha d'ajudar a establir un Regne de veritat, amor, vida, justícia, pau i solidaritat? (Déu n'hi do de l'èxit de la Marató de TV3! Sí, però no n'hi ha prou.)

Una petita bona notícia pre-nadalenca: el dia 21 de desembre va ser presentada a la capital del Berguedà, després d'una molt llarga i dolorosa espera, l'obra pòstuma de Mn. Josep Armengou, *Crònica menuda de la ciutat de Berga (1948-1975)*, en dos volums. Tot un esdeveniment patriòtic i un merescut homenatge al seu autor, que ens va deixar just el pròxim dia 21 farà trenta-set anys.

I una altra bona notícia, aquesta sí, majúscula, la millor Bona Nova de tots els temps, adreçada a tota la humanitat: l'Infant de Betlem és el Fill de Déu en persona, convertit en Senyor de la glòria. Hurra! Com si ens hagués tocat la grossa de Nadal, però molt més, infinitament més, i no per atzar sinó per gràcia. Déu ens estima.

Llibres | La infància de Jesús – Benet XVI

Ja ha sortit el volum dedicat a «La infància de Jesús» que clou la trilogia sobre Jesús de Natzaret escrita per Joseph Ratzinger / Benet XVI. L'edició catalana de tots tres volums l'ha duta a terme Editorial Claret. Aquest tercer volum ha estat traduït de l'italià per Josep Ruaix, filòleg i sacerdot del bisbat de Vic. Té 118 pàgines i és redactat en un estil alhora profund i planer. Val la pena de llegir-lo directament per acostar-se al misteri de Jesús de Natzaret obviant les deformacions que s'han propagat irresponsablement partint de detalls anecdòtics mal entesos (vegeu el Full del propassat 16 de desembre, pp. 4-5). El que realment interessa és que es compleixi l'auguri de l'autor (expressat amb molta modèstia) al

final del «Pròleg»: «Espero que el petit llibre, malgrat les seves limitacions, pugui ajudar moltes persones en el seu camí vers Jesús i amb Jesús.»

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60